

vintage

Vandaag, 23 mei, is het precies zestig jaar geleden dat ik mijn Eerste Communie deed. Komt ze weer aan met haar Eerste Communie, hoor ik mensen die mij kennen zeggen. Waarom die dag me bijblijft? Vermoedelijk omdat er zoveel verwachting op lag. De aura van bijzonderheid werd al weken van tevoren opgepoetst. Aan de

spirituele betekenis heb ik geen herinneringen, aan mijn witte jurk, het horloge dat ik kreeg en de feestelijke sfeer in huis des te meer. Ik weet nog dat ik 's avonds heel verdrietig was dat de dag voorbij was en het gewone het weer overnam.

Ik ben van een tijd dat de kerk een vanzelfsprekende factor was in de levens van alle mensen die wij kenden; met andere gingen we niet om. De kerk bepaalde, en persoonlijk ben ik daar niet slechter van geworden. Wat is Pinksteren ook weer, vroeg mijn dochter laatst. Leg dat anno nu nog maar eens uit aan een sceptische dochter, een niet gelovig opgevoede schoonzoon en een kind van zes. Kerstmis lukt me nog wel, Pasen is al moeilijker, Hemelvaart vrijwel onmogelijk en Pinksteren gewoonweg niet te doen. Het is toch vreemd: wat ooit, eeuwenlang, onze levens bepaalde en het jaar rond maakte is totaal niet meer relevant. Sterker nog, wat tot in onze haarvaten zat verankerd is nu niet meer uit te leggen. Mijn generatie heeft zich in een nog leerbaar stadium van ontwikkeling kunnen losmaken van wat het geloof oplegde, de generatie vóór ons werd dat uit handen geslagen.

Ik heb die overgangstijd bewust meegemaakt. Ik weet van het oude én het nieuwe. Helaas raakt wat wás meestal uit de tijd. Meestal. Om bij de tijd te blijven heb ik vandaag maar een nieuw paar Nikes Air Max aangeschaft, type Dawn, met 'de vibes van vintage'.